

Pohádkový příběh - leden

(Lenka Pavelčíková)

Ten den ráno bylo v zahradě zvláštní ticho. Slunce jasně svítilo na modré obloze, sníh se jiskřil a na stromech zářila bílá námraza. Vzduch jakoby zmrznul a všude panoval nezvyklý klid. Ďápek vyběhl ven na obvyklou ranní prohlídku svého území, ale hned na schodech domku pocítil velkou zimu, která mu pronikala rychle do kožichu a studila na nos a uši. Z tlamy se mu kouřilo, jako z hrnce s vroucí vodou, a tlapky ho štípaly. „Tak jen rychle zkontroluju, jestli je vše v pořádku, pozdravím kamarády, a půjdu zase raději domů do tepla ke krku zahradníka Větvíčky ke své misce“, pomyslel si Ďápek, a už pelášil kolem plotu dozadu na zahradu.

Cestou uviděl kosa na větvičce jabloně, který byl dnes obzvláště načepýřený. Vypadal skoro jako bambule od čepice. „Ahoj, to je dnes zima že? Nechceš si trochu zahrát na honěnou, ať se trochu zahřeješ?“, zavolal na něj Ďápek. „Nějak dnes nemám náladu, raději se moc nehýbu, ať si udržím aspoň trochu tepla pod peříčky. A taky mám hlad“, zapípal kos neochotně, a ani se na větvě nehnul.

„No co, když nechceš, nechceš. Zeptám se sýkorek támhle na bezu“, řekl si Ďápek. Očichal sloupek plotu, proběhl se mezi stromy, a už stál pod bezem a hafal na hejno sýkorek. „Dobré ráno, nechcete si se mnou na něco zahrát? Třeba na schovávanou?“ ptal se Ďápek. „Dnes ne, máme moc práce. Musíme sehnat hodně semínek k jídlu, abychom se zahřály a neumrzly. Je už dlouho sníh a těžko něco najdeme“, švitořily sýkorky jedna přes druhou.

Ďápkovi už bylo taky trochu zima a tak utíkal zase dál podél plotu, kde měl už vyběhanou cestičku. Zastavil se až u branky, kde právě přistálo hejno vrabců. Jako obvykle se dohadovali o všem možném a dělali kolem toho spoustu křiku. „Tady je aspoň veselo“, pozdravil vrabčáky Ďápek. „Jo veselo, moc ne. Dohadujeme se, kam se na dnešní noc schováme. Včera jsme byli v houští na kraji lesa a byla nám velká zima. Předvírem jsme noc strávili tamhle za boudou na složeném dřevě. Tam sice nefoukalo, ale taky tam byla zima. Navíc nemáme nic moc k jídlu. Všechno pokryl sníh. Jestli to tak půjde dál, tak nás do jara moc nepřežije“, postěžoval si jeden z vrabců, který se do hádky o místě nocování nezapojoval. „Tak můžete přespat u mě v boudě, já tam teď v zimě nespávám. Zahradník Větvíčka mě nechává spát na verandě“, navrhol Ďápek. „To nejde, je nás moc a navíc to tam není bezpečné. Mohla by přijít třeba kočka a ta by s námi zatočila“, odmítl Ďápkovu nabídku vrabec.

„Tak já už jdu, je mi taky pořádně chladno“, řekl Ďápek a běžel se schovat do domu za zahradníkem Větvíčkou, který už ho čekal. Když Ďápkovi otvíral dveře, podíval se na teploměr, který byl venku vedle dveří, a přimhouřil oči. „To je dnes zima, budu se muset trochu postarat o své ptačí pomocníky. Potřebuji, aby mi na zahradě v létě pomáhali proti housenkám a komárům a chránili moji zeleninu a ovoce“, zabručel si Větvíčka. Krmítko na zahradě sice pravidelně plnil už od prvních mrazů a sněhu, ale teď chtěl svým pomocníkům přilepšit. Zamyšleně odešel do spižírny.

Netrvalo to dlouho a už byl na verandě zpátky a sypal do misky nejrůznější semínka a míchal je. Měl tam semínka slunečnice, prosa, pohanky, lnu, máku ale i třeba pšenice nebo žita. Navíc si donesl hrst vlašských ořechů a vyloupal z nich jádra. Přidal i pár vyloupaných burských oříšků. Všechno to zamíchal a nasypal do misky. Ďapka ho pozoroval a přemýšlel. „To asi chystá pro všechny ty ptáčky nějaké lepší jídlo, když je taková zima. To jsem zvědav, co jim všechno nachystá,“ myslel si. Bedlivě Větvíčku pozoroval a vrtěl při tom ocasem. Větvíčka, když namíchal semínka, přinesl ještě z kůlny za domem nasušené jeřabiny, které na podzim pro ptáčky natrhal. Zavěsil je na provázky, stejně jako několik jablek a hrušek ze svých zásob, které od podzimu uchovává ve sklepě. Při tom Ďapkovi vykládal, že ptáčci si na jablkách víc pochutnají, když se jim trochu sloupne slupka. Nakonec přinesl ještě kus hovězího loje a také na něj přivázal provázek. „Tak, a teď to všechno dáme na krmítko,“ povídal si pro sebe Větvíčka. Oblékl si teplou bundu, narazil čepici, a s Ďapkou v patách vyrazil do mrazu ven.

V okolí krmítka na stromy a keře nejprve zavěsil ovoce na provázkách. Na krmítko pak zavěsil lůj a jeřabiny. Nakonec dovnitř nasypal semínka slunečnice, máku, prosa, ořechy – no prostě to co měl v misce nachystáno. Potom ještě nohou odhrnul sníh pod krmítkem a rozhodil tam také několik hrstí semínek. „To je pro vrabce, ti jedí raději ze země,“ vysvětlil Ďapkovi.

Ďapka skákal okolo a byl rád, že se jeho kamarádům trochu uleví v jejich zimních starostech. A protože chtěl, aby se o dobrotách na krmítku ptáčci dozvěděli co nejdříve, hned také oběhl celou zahradu a na všechny volal, že zahradník Větvíčka pro ně nachystal na krmítku hostinu, a ať si hned letí něco dobrého sezobnout. A tak se hned ke krmítku slétly sýkorky. Největší zájem měly o vlašské ořechy, které si hned odnášely na blízký keř, kde je zobaly. Za chvíli přiletěl i kos. Hned se pustil do jablka, zavěšeného na třešni. Ani vrabci na sebe nenechali dlouho čekat, a přiletěli jako hejno stíhaček pod krmítko, a už se zase hádali a vesele škádli. Na zahradě to zkrátka ožilo, radost pohledět. Větvíčka z povzdálí pozoroval krmítko a usmíval se. „A ty tady hezky hlídej, ať se sem neodváží nějaká kočka. Ptáčci jsou teď méně opatrní, když je taková shánka po jídle, a kočka by je mohla spolknout i s peřím,“ vysvětlil Ďapkovi zahradník Větvíčka a vrátil se domů do tepla.

To se ví, že Ďapka hlídal krmítko a ptáčky jako oko v hlavě. Občas se odběhl zahřát na verandu, ale i tak se díval přes okno, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Naštěstí se kočkám se v tom mrazu ven taky zrovna nechtělo.

Za čas dokonce na krmítko přiletěli i ptáčci, které Ďapka v zahradě ještě neviděl. Byli tu najednou barevní stehlíci, pěnkava, červenka, brhlík a dokonce i dlask. Ten louskal svým silným zobáčkem ty nejtvrďší semínka a oříšky, jakoby se nechumelilo. Ďapka se se všemi postupně seznámil a byl rád, že má nové kamarády, a že je jim užitečný jako hlídač.

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.